

Beeld/spraak

Kristof GHYSELINCK / Jozefien VAN HUFFEL

OOSTAKKER | Een puber, zo beweren sommige volwassenen wel eens, krijg je niet uit zijn bed voor de goede zaak. En zeker niet 's weekends. Gingen diezelfde volwassenen eind januari naar de supermarkt, dan herzagen ze misschien wel hun mening. Honderden pubers stonden op zaterdag op om mensen te overtuigen eens iets anders in hun winkelkar te leggen: de stiften van Damiaanactie. Rood van liefde, groen van hoop, blauw van de hemel boven Belgische en Congolese pubers en zwart op wit engagement.

Over koken en doodgaan op het kleine scherm

Thee & Televisie

Marcel VAN NIEUWENBORGH

” In *De Standaard* stond op zaterdag een reportage over de ledenaanwinst die de vrijmetselaarsloges de afgelopen jaren zouden hebben gemaakt. Zowat 25.000 mannen en een paar honderd vrouwen brengen (doorgaans niet samen) een deel van hun tijd door in vrijmetselaarstempels en -werkplaatsen.

De maandag daarop stond er een artikel in dezelfde krant dat zowaar nog meer verbazing wekte. Bleek dat een paar duizend Vlaamse mannen elke week niet in een tempel een schortje voorbinden, maar in parochiezalen iets zoals een Bertolli-barbecueschort tijdens een kookcursus die KVLV, Vrouwen met vaart, in Vlaanderen organiseert. Die kookwoede zou alles te maken hebben met de populariteit van de televisiekoks en dan voornamelijk van Jeroen Meus, die met zijn *Dagelijkse kost* op de VRT niet minder dan 41 procent mannelijke kijkers aan het scherm bindt.

Altijd al had ik een zwak voor KVLV. De beweging is pretentieloos en heeft niet dat geforceerd geëmancipeerde. Al evenmin holt ze krampachtig de waan van de dag na. Moet eraan herinnerd worden dat het kookboek van die Boerinnenbond een absolute bestseller én longseller was vóór die begrippen op de boekenmarkt ingang vonden? KVLV knoopt met haar kookcursussen aan bij

een lange traditie. Het zoeken naar eenvoudige recepten ‘uit grootmoeders tijd’ heeft bovendien niet enkel te maken met ongecompliceerd en voedzaam, maar evenzeer met betaalbaar koken.

Onlangs zag ik in de Brusselse Zuidstraat een buitenlandse televisieploeg een opname maken voor een delicatessenzaak waar tientallen soorten worsten en fijne vleeswaren opgestapeld in de vitrine liggen. Afgaande op de taal die de journaliste sprak, ging het om een Oost-Europees televisiestation. Ik vermoed dat de teneur was: kijk eens hoe – in weerwil van de financiële crisis – in Brussel de vleespotten nog boordevol zijn gevuld.

Volgens sommigen beseffen we niet dat het schip van staat nu al, *Costa-Concordia*-gewijs, op zijn zij ligt of dat we minstens bezig zijn de zilveren visvorkjes op te poetsen in de keuken van de *Titanic* vóór die zich te pletter vaart.

Feit is dat de crisis harder toeslaat dan een aantal politici wil weten. De doorhollende energierekening wordt voor vele ouderen, gepensioneerden en eenoudergezinnen onbetaalbaar. Die mensen durven nauwelijks nog te koken, laat staan dat ze zich bij een Siberische koude afdoende kunnen verwarmen. Een op de vijf kinderen in dit land leeft in armoede. Moet het dan verbazen dat mensen depressief worden?

„Walter Grootaers is overleden,” hoorde ik na het journaal de omroepster zeggen, „maar het is maar een grap.” Het was de aankondiging voor ‘een comedyshow’ op Canvas – het verdiepende net van de openbare omroep – waarin een Bekende Vlaming „het voorrecht krijgt zijn eigen begrafenis bij te wonen”. Kan het smakelozer?

In dit land dat zichzelf op de kaart heeft gezet met zowat het hoogste aantal zelfmoorden. De banalisering van de laatste taboes, daar is het programmamakers om te doen.

Rilke schreef ooit: „O Herr, gib jedem seinen eignen Tod”, Heer, geef iedereen zijn eigen dood. En het gedicht gaat voort (in vertaling van Maurits Van Vossolle): „dat sterven, dat uit zo een leven sproot / waarin hij liefde kende, zin een nood. // Wij zijn immers omhulsel maar en blad. / De grote dood, die ieder in zich had, / dat is de vrucht, waardoor dit alles zat.”

Die ‘grote dood’ sterft men niet uitdagend voor de camera en nog minder wordt hij geparodieerd in een amusementsuitzending. Bij een dodelijk ongeval zie je dat mensen spontaan, als teken van respect, een laken over een dode leggen. Maar blijkbaar vinden filmers en televisiemakers het ongemeen boeiend iemand voor de camera te laten doodgaan in de hoop daarmee een kijkfile voor het scherm te creëren.”